

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/32/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201288
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011201288.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: Z. X., bytom A., S., zastúpeného JUDr. Dušanom Divkom, advokátom, spol. s r.o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 13930/2011/52/RK z 20. mája 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 108/2011-27 z 5. decembra 2012, jednomyselne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 108/2011-27 z 5. decembra 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 5. decembra 2012, č. k. 2S 108/2011-27 s poukazom na ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 13930/2011/52/RK z 20. mája 2011, ktorým žalovaný zmenil svoje prvostupňové rozhodnutie č. 13930/2011/51 zo 14. januára 2011 vo všetkých výrokoch tak, že uznal žalobcu zodpovedným za konanie vymedzené v písm. a) a b) výroku rozhodnutia za to, že nepostupoval pri vykonávaní znaleckej činnosti riadne a nestranné (ust. § 16 ods. 2 písm. b) a d) zák. č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 382/2004 Z. z.“ alebo „zákon o znalcoch“) a za to, že ním vyhotovený znalecký posudok nespĺňal náležitosti ustanovené zákonom (ust. § 17 ods. 6 zák. č. 382/2004 Z. z.), čím sa dopustil správneho deliktu porušenia iných povinností podľa ust. § 27 ods. 1 písm. b) v spojení s ust. § 16 ods. 2 písm. b) a d) a ust. § 17 ods. 6 zák. č. 382/2004 Z. z., za čo mu podľa ust. § 27 ods. 3 písm. a) a b) a ods. 4 zák. č. 382/2004 Z. z. súbežne uložil sankcie : písomné napomenutie a peňažnú pokutu vo výške 50 Eur a vo zvyšku správne konanie voči žalobcovi zastavil. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1

O.s.p. a žalobcovi vzhľadom na neúspech v konaní nepriznal právo na náhradu trov konania, rovnako tak i žalovanému ktorému náhrada trov konania podľa ustálenej judikatúry neprislúcha.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňujú jeho zrušenie.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku, reagujúc pri tom na námietku žalobcu ohľadne nepreskúmateľnosti výroku rozhodnutia žalovaného poukázal na právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) prezentované v rozhodnutiach napr. SŽ/17-23-24-25/2011, 6Sžo/31/2011, 6SŽ/19,24,27/2011, 3SŽ/11/2008, k otázke vymedzenia skutku v rozhodnutí správneho orgánu o uložení sankcie za spáchanie iného správneho deliktu, pričom zdôraznil hľadiská, z ktorých je potrebné pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí vychádzať. Skonštatoval, že pri formulácii výroku rozhodnutia pri iných správnych deliktach treba vychádzať z ust. § 47 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) hoci explicitne neprikazuje, že výrok rozhodnutia musí obsahovať vecné, časové a miestne určenie konania, z ktorého správny delikt vyplýva, avšak možno z neho nespochybniteľne vyvodiť, že vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí vymedzenie predmetu konania spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Skonštatoval, že v rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktach, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konanie je subjekt postihnutý a to je možné, podľa názoru krajského súdu, iba konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Zdôraznil, že záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky. V prípade absencie týchto náležitostí výroku dôjde k porušeniu ust. § 47 ods. 2 správneho poriadku. Vo vzťahu k námietke žalobcu krajský súd skonštatoval, že zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva dostatočný opis skutku, ktorým sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti ustanovenej podľa ust. § 16 ods. 2 písm. b) a d) zákona a ust. § 17 ods. 6 zákona, a teda konštatácia vo výroku pod písm. a) a b) obsahuje, podľa názoru krajského súdu, zreteľný popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený za iný. Z výroku možno zistiť, z čoho vyplýva právny záver žalovaného, že žalovaný nepostupoval pri vykonávaní znaleckej činnosti riadne a nestranne a že znalecký posudok ním vyhotovený nespĺňal náležitosti ustanovené zákonom. Skonštatoval, že z takto formulovaného výroku je možné potom určiť druh iného správneho deliktu, ktorého sa mal žalobca dopustiť a tomu potom zodpovedá aj uložená sankcia. Krajský súd s poukazom na vyššie uvedené považoval rozhodnutie žalovaného za preskúmateľné, rovnako i jeho výrok, ktorý bol jasne a zrozumiteľne formulovaný a poskytuje dostatočný základ na vecné preskúmanie rozhodnutia a námietku žalobcu vyhodnotil ako neopodstatnenú.

Krajský súd sa ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia, ktorého relevantnú časť aj v odôvodnení uviedol a to z pohľadu žalobcových námietok, v ktorých vyjadril svoj nesúhlas s jednotlivými právnymi závermi žalovaného, vyplývajúcimi z výroku rozhodnutia žalovaného, kedy polemizoval s právnou relevanciou jeho zistení. Výzdvihol zásadu materiálnej pravdy a zásadu hodnotenia dôkazov, pričom zároveň poukázal na charakter znaleckej činnosti. Podľa názoru krajského súdu vychádzajúc pritom zo zákona č. 328/2004 Z. z., nie je znalec - žalobca oprávnený posudzovať zákonnosť postupu štátnej správy na úseku lesného hospodárstva, tak ako to urobil v žalovanom posudzovanom znaleckom posudku. Úlohou znalca je posúdenie odborných otázok, nie právnych. Znalec šiel v predmetnom znaleckom posudku aj podľa názoru krajského súdu za hranice svojich oprávnení mimo jeho znaleckého odboru a odvetvia. Z uvedeného dôvodu preto právny záver žalovaného o porušení zákona zo strany žalobcu bol správny. K totožnému záveru dospel krajský súd aj v súvislosti s tým, že žalobca na viacerých miestach znaleckého posudku porovnával vývoj lesa za určité obdobie, pričom však objektívne zistil stav lesa len v čase 23. a 24. júla 2010 pochôdzkou. Taktiež nemohol na základe uvedeného bez potrebného pozorovania počas dlhšieho časového obdobia ustáliť svoj záver o „koristníckom“ užívaní lesa dôsledkom užívania súčasného a nie napríklad predchádzajúceho užívateľa lesa, resp. tretích osôb. Krajský súd mal za to, že tieto chyby robia znalecký posudok nepreskúmateľným. Zároveň uviedol, že týmto spôsobom vypracovaný znalecký posudok

nezodpovedá požiadavkám nestrannosti, pričom na viacerých miestach v rámci rozsudku špecifikovaných, budí dojem, akoby cieľom žalobcu bolo dospieť k záveru, že zadávateľ udržiaval les a zveľaďoval a súčasný užívateľ ho naopak ničí. Tento spôsob tvorby znaleckého posudku, podľa názoru prvostupňového súdu, porušuje princíp nestrannosti výkonu znaleckej činnosti, a preto právny záver žalovaného o tom, že uvedeným postupom žalobcu pri koncipovaní predmetného znaleckého posudku došlo k porušeniu zákona, bol aj v tejto časti jeho rozhodnutia správny.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie z dôvodu podľa : - ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p., keď súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností,

- ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. keď súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., nakoľko rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z uvedených dôvodov žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobou napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania v sume 147,46 Eur.

Žalobca vo svojom odvolaní nesúhlasil s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu, keď tento konštatoval, že postup žalovaného bol účelný a hmotný pre posúdenie, ktoré je v rozpore so skutočnosťou, pretože aj posudzovanie musí byť v súlade so zák. č. 328/2004 Z. z. a žalobca mal za to, že neprekročil rámec svojich zákonných povinností, nekonal svojvoľne v záujme žiadnej osoby alebo spoločnosti, ale iba objektivizoval stav, ktorý zistil na mieste samom. Z uvedeného dôvodu považoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu za arbitrárne, keď ani žalovaná strana nemala k dispozícii znalecký posudok č. 4/2010, pretože tento bol žalobcovi vrátený dňa 14. januára 2011. I naďalej zastával názor, že jeho znalecké konanie nebolo v rozpore so zákonom ani so záujmami spoločnosti, že posudok nebol vyhotovený protiprávne, ale v súlade s objektívnym stavom. Žalobca ďalej vo svojom odvolaní opätovne podrobne poukazoval na totožné skutočnosti ako v samotnej žalobe.

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolaciemu súdu odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým zmenil svoje prvostupňové rozhodnutie č. 13930/2011/51 zo dňa 14. januára 2011 vo všetkých výrokoch a uznal žalobcu zodpovedným, že v znaleckom posudku č. 4/2010 z 15. augusta 2010 vypracovanom na objednávku zadávateľa H. - ZÁHRADKA

a) posudzoval zákonnosť postupu Obvodného lesného úradu Žilina pri výkone jeho kompetencií orgánu štátnej správy lesného hospodárstva, ďalej zákonnosť konania majiteľov iných pozemkov a obecných orgánov vo vzťahu k obhospodarovateľovi lesa, ako aj zákonnosť umiestnenia zábrany na lesnej ceste v LUC Horevsie Veľké Rovné, hoci mu takéto oprávnenia neprislúchajú,

b) na viacerých miestach vyslovil závery o starostlivosti predchádzajúceho užívateľa H. - ZÁHRADKA a o zodpovednosti užívateľa lesa LUC Horevsie Veľké Rovné za stav obhospodarovaneho lesa len na základe stavu, ktorý zistil jednorazovou obhliadkou bez toho, že by uviedol, odkiaľ a ako získal hodnoverné informácie o predchádzajúcom stave lesa, ďalej, že aktuálny (znalcom pozorovaný) stav lesa v určitý čas považoval za základe takto získaných informácií za spôsobený novým užívateľom, hoci na takú úvahu nebol ani oprávnený ani táto úvaha nezodpovedá zásadám logickej úvahy tak, aby bola preskúmateľná,

teda, nepostupoval pri vykonávaní znaleckej činnosti riadne a nestranne (ust. § 16 ods. 2 písm. b) a d)

zák. č. 382/2004 Z. z.) a ním vyhotovený znalecký posudok nespĺňal náležitosti ustanovené zákonom (ust. § 17 ods. 6 zák. č. 382/2004 Z. z.), čím sa dopustil správneho deliktu porušenia iných povinností podľa ust. § 27 ods. 1 písm. b) v spojení s ust. § 16 ods. 2 písm. b) a d) a ust. § 17 ods. 6 zák. č. 382/2004 Z. z., za čo mu podľa ust. § 27 ods. 3 písm. a) a b) a ods. 4 zák. č. 382/2004 Z. z. súbežne uložil písomné napomenutie a peňažnú pokutu vo výške 50 Eur (ktorú mu uložil zaplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia) a vo zvyšku správne konanie voči žalobcovi podľa § 30 ods. 1 písm. h) správneho poriadku zastavil.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konanie, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmania konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného a v rámci tohto konania posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu prvého stupňa, ktorými rozhodnutiami bola žalobcovi uložená sankcia podľa ust. § 27 ods. 3 písm. a) a b) a ods. 4 zák. č. 382/2004 Z. z., za správny delikt podľa ust. § 27 ods. 1 písm. b) v spojení s ust. § 16 ods. 2 písm. b) a d) a § 17 ods. 6 zák. č. 382/2004 Z. z..

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považoval právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správne orgány vecne príslušné na konanie si zadovážili dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistili vo veci skutočný stav, či konali v súčinnosti s účastníkom konania, či ich rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§250i ods. 3 O.s.p.). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu, ktorého súčasť tvorí aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že žalobca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne relevantné dôvody, ani žiadne iné skutočnosti na základe ktorých by sa odvolací súd odchýlil od

právnych záverov prezentovaných v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu.

Žalobca vo svojom odvolaní nesúhlasil s odôvodnením rozsudku krajského súdu a toto považoval za arbitrárne. S uvedeným tvrdením sa odvolací súd nestotožňuje. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že arbitrárne rozhodnutie je rozhodnutie, ktoré je založené na svojvôli a ľubovôli súdu, neopierajúce sa o zákon. Z obsahu odvolaním napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd preskúmaval žalobou napadnuté rozhodnutie v intenciách ustanovení zákona č. 238/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako i zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, teda na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, keďže predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o uložení sankcií žalobcovi podľa zákona o znalcoch. Skutočnosť, že žalobca sa nestotožnil s odôvodnením rozsudku ešte neznamená, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu nespĺňa požiadavky pre naplnenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého má účastník právo na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné. Odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Odvolací súd má za to, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu spĺňa vyššie uvedené požiadavky, je z neho totiž jednoznačne zrejmé, že krajský súd sa v dostatočnej miere vysporiadal so žalobnými námietkami žalobcu, ktoré aj náležite odôvodnil. Krajský súd sa na strane 8 až 10 odôvodnenia svojho rozsudku dostatočne jasne vysporiadal s námietkou žalobcu ohľadne nepreskúmateľnosti výroku rozhodnutia žalovaného a s týmto záverom sa stotožnil i odvolací súd.

Taktiež sa krajský súd v dostatočnej miere zaoberal aj ďalšími žalobcovými námietkami, ktoré vyhodnotil ako neopodstatnené, keď právny záver žalovaného ohľadne prekročenia kompetencií znalca pri posudzovaní postupu Obvodného lesného úradu Žilina, majiteľov iných pozemkov a obecných lesných orgánov považoval za správny.

Je treba súhlasiť s konštatovaním krajského súdu, že úlohou znalca je posúdenie odborných otázok nie právnych, pričom žalobca ako znalec v spornom znaleckom posudku vyslovil záver, že hospodárenie v LUC Horevsie Veľké Rovné je v rozpore so zák. č. 326/2005 Z. z. o lesoch. Krajský súd správne poukázal na to, že v zmysle zák. č. 326/2005 Z. z. sú štátnym dozorom v lesoch oprávnené orgány štátnej správy na úseku lesného hospodárstva a to Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, obvodný lesný úrad v sídle kraja (predtým krajský lesný úrad) a obvodný lesný úrad. Argumentácia žalobcu o tom, že iba objektivizoval stav, ktorý zistil na mieste samom z vyššie uvedeného dôvodu neobstoja, nakoľko jednak povinnosti znalca ako i náležitosti znaleckého posudku upravuje samotný zákon o znalcoch a pri vypracúvaní znaleckých posudkov znalci postupujú podľa všeobecne záväzných právnych predpisov a inštrukcií ministerstva na základe ktorých by mal mať znalec na zreteli, že znalecký posudok slúži na objasnenie čisto odborných otázok a nie právnych. Obdobne považoval krajský súd za správny aj právny záver ohľadne nepreskúmateľnosti znaleckého posudku, keď znalec na viacerých miestach v znaleckom posudku vyslovil závery o starostlivosti predchádzajúceho užívateľa bez toho, aby objektívne zistil stav lesa v určitom časovom rozpätí (znalec vychádzal zo stavu zisteného pochôdzkou v čase 23. a 24. júla 2010). S uvedeným konštatovaním sa stotožňuje i odvolací súd, ktorý poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorú považuje za správnu. Z uvedených dôvodov ma odvolací súd za to, že krajský súd vec správne právne posúdil a na zistený skutočný stav aplikoval správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval.

Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. S uvedeným sa odvolací súd nestotožňuje, nakoľko v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a správny súd sa pri preskúmaní rozhodnutia zameriava na preskúmanie jeho zákonnosti teda, či konkrétne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Výnimkou z tohto pravidla je tzv. plná jurisdikcia, formulovaná v ust. § 250i ods. 2 O.s.p. na základe ktorej môže súd vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Krajský súd v predmetnej veci vychádzal zo skutkových zistení správneho orgánu a nepovažoval

za potrebné vykonať dokazovanie, pričom sám žalobca ani vykonanie žiadnych dôkazov v samotnej žalobe na preukázanie svojich tvrdení nenavrhol. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil odvolací súd tieto odvolacie námietky ako neopodstatnené.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil, vychádzajúc pritom z odvolania, ako aj z rozsahu a dôvodov podanej žaloby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.